

Política | Actualitzat el 05/10/2019 a les 20:05

Jéssica Albiach: «És incomprensible que el PSC no tingui una veu pròpia davant Sánchez»

La líder de Catalunya en Comú Podem al Parlament critica la posició "subaltern" d'Iceta en relació al PSOE i diu que una llista d'Errejón a Catalunya és "innecessària" perquè l'espai ja està representat pels comuns

Jéssica Albiach | Josep M. Montaner

Jéssica Albiach (València, 1979) és la veu, cada cop més consolidada, del grup parlamentari de Catalunya en Comú Podem. En l'últim debat de política general, va recollir el guant de la negociació dels pressupostos del Govern, tot i teixir un discurs molt crític amb l'executiu de Quim Torra. Els comuns estan negociant els comptes amb discreció, però en canvi no acaben d'alinejar-se amb les propostes de mobilització que ha plantejat fins ara l'independentisme per respondre a la sentència del Tribunal Suprem. En aquesta conversa amb **NacióDigital**, Albiach reflexiona sobre aquestes qüestions, i es mostra perplexa amb el paper "subaltern" que juga el PSC davant Pedro Sánchez, a la vegada que avisa Íñigo Errejón que una candidatura de Més País a Catalunya seria "innecessària" perquè els comuns representen el mateix espai polític.

- Els comuns no van participar en la convocatòria de premsa de partits i entitats per exposar el cicle de mobilitzacions

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/188274/partits/entitats/criden/mobilitzacio/pacifica/desobedient/davant/sentencia>) quan arribi la sentència del Suprem. En què no se senten representats per no haver participat en aquella convocatòria?

- Era un acte que convocava Òmnium, ANC, ERC, JxCat i CUP per presentar el marc de les mobilitzacions unitàries de l'independentisme. Nosaltres no tenim una proposta que sigui independentista. Nosaltres parlem d'una República que ha de ser plurinacional, feminista i ecologista, i fraternal amb tots els pobles, i entenem que no era el nostre espai. Sobre la resposta a la sentència, hem estat molt clares en tot moment. Hem parlat sobre el fet que hi ha d'haver mobilitzacions que les han d'organitzar les entitats i la societat civil, i, en paral·lel, creiem que els representants públics hem de fer dues coses: la primera, de forma prioritària, és demanar la llibertat dels presos i les preses polítiques, pensant en el futur del país per poder seure en una taula de negociació; i, la segona, buscar una solució política. I aquesta solució política no podrà arribar mentre hi hagi presos i preses polítiques.

- I els comuns trobaran arguments per participar en aquest espai de mobilització transversal que proposa l'independentisme?

- Hem de veure com són aquestes mobilitzacions i en quina clau es presenten. Per nosaltres, les solucions i les respostes a la sentència han de ser el més eficaces possible.

- El concepte de desobediència civil és al centre del missatge de partits i entitats sobiranistes. I vostès repeteixen que la desobediència no pot ser institucional.

- És la ciutadania la que té l'eina de la desobediència. I els representants públics tenim altres eines, des de les taules de diàleg fins a les institucions, passant per la reformulació de lleis. Nosaltres hem de jugar un altre paper.

- Però quan va guanyar les eleccions el 2015, abans de prendre possessió del càrrec d'alcaldeessa, Ada Colau va dir que s'hi "desobeiria les lleis que li semblessin injustes" (https://elpais.com/ccaa/2015/05/31/catalunya/1433095687_171375.html) . La desobediència institucional és possible només en funció de qui ho digui?

- És important fer aquesta distinció de quan va fer la declaració, que era previ a convertir-se en alcaldessa. A més a més, l'Ada sempre ho ha deixat clar: abans de ser alcaldessa era activista, i ara és alcaldessa. Cadascú ha de jugar el seu paper, des de la responsabilitat, i entenent que, quan ets activista, representes un col·lectiu en concret i que, quan ets a les institucions, defenses no només els teus votants sinó a tota la ciutadania.

Jéssica Albiach presidenta del grup parlamentari de Catalunya en Comú Podem Foto: Josep M Montaner

- Quina recomanació faria al Govern de la Generalitat per quan hagi de respondre a la sentència?

- Contínuament escoltem discursos retòrics, èpics i plens de grandiloqüència, i aquest Govern hauria d'entendre que ja no és el moment de més grandiloqüència. Ara és el moment de les solucions eficaces. Al Govern li demanaria un cert pragmatisme. Per un costat, pot defensar el seu projecte, però ha de pensar que Catalunya ha d'avançar, i que no podem continuar paralizades. La llibertat dels presos i preses polítiques ha de ser prioritària, i hem de caminar cap a solucions el més efectives possibles.

- Els comuns han defensat una taula de diàleg entre els dos governs, però a la vegada són crítics amb Pedro Sánchez perquè diuen que no té cap proposta per a Catalunya. Com es pot aconseguir una taula de diàleg si Sánchez no té cap proposta per a Catalunya?

- Bé, és que estem veient que, en aquest context de campanya electoral, Pedro Sánchez s'està disfressant d'Albert Rivera. Ha passat de defensar el diàleg a parlar del 155 i de la llei de seguretat nacional. Ara mateix es fa més evident que mai la necessitat d'un govern progressista a l'Estat, on nosaltres hi siguem fortes. Aquesta és la garantia que no s'aplicarà el 155 i que el diàleg anirà per davant. Ara mateix, el Senat està dissolt i, per tant, el 155 no podria tirar endavant. I també hem de recordar que la llei de seguretat nacional està per sota de l'Estatut. No és una llei orgànica. Un decret no pot estar per damunt de l'Estatut. Sánchez ha passat de defensar el diàleg a jugar amb l'autogovern de Catalunya.

"Pedro Sánchez ha passat de defensar el diàleg a

jugar amb l'autogovern de Catalunya"

- I es pot governar amb Sánchez si centra la campanya en el 155?

- El problema que tenim amb Sánchez és que no sabem què pensa. En alguns moments l'hem vist defensar una cosa i la contrària alhora. Potser no ho sap ni ell què pensa. Una vegada més, està copiant el model de PP i Ciutadans, que han utilitzat Catalunya per guanyar vots a la resta de l'Estat. Sánchez està obsessionat a guanyar vots a Ciutadans, no des del progressisme, sinó des del càstig a Catalunya.

- Insisteixo. I no perd credibilitat el missatge dels comuns i Unides Podem, que plantegen un govern amb el PSOE quan Sánchez fa aquest discurs en relació a Catalunya?

- Nosaltres som on sempre hem estat. Els que haurien de donar explicacions són els que es van movent de postura.

- És viable ara mateix un govern amb el PSOE?

- El millor per a Catalunya, i també per a l'Estat, seria un govern d'estabilitat progressista. Si Sánchez realment no ho pensa, i vol un govern amb Ciutadans, hauria de tenir la valentia de sortir a dir-ho.

Albiach, durant l'entrevista amb NacióDigital Foto: Josep M Montaner

- Vostè havia dit que les vagues, com la que està convocada l'11 d'octubre (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188247/convocada/vaga/general/11/octubre>) , no li

semblaven una bona reacció a la sentència. Per què no són una opció vàlida, si l'aturada de país del 3-O va ser segurament el moment de mobilització més transversal del sobiranisme?

- El 3 d'octubre del 2017 va ser una resposta a una situació de repressió brutal per part de l'Estat. En aquells moments hi havia una gran consens a la societat catalana que calia depurar responsabilitats, tenint en compte que el moviment pel dret a decidir sempre havia estat pacífic i democràtic. I així ho defensem. Però, ara mateix, ni tan sols els sindicats majoritaris estarien a favor d'aquesta aturada de país. No hi ha una correlació de forces com en el passat i la societat catalana no es troba en aquest punt.

- Però la resposta a la sentència no serà un moment prou àlgid com per plantejar-se accions que transgredeixin la normalitat i que responguin a una situació excepcional?

- Serà el moment, sobretot, per plantejar-se solucions eficaces.

- I quines són les solucions eficaces?

- Primer, la llibertat dels presos i les preses polítiques. I, en segon lloc, buscar una solució política a un conflicte que arrosseguem des de fa massa anys.

- Parlem dels pressupostos de la Generalitat. Quantes vegades s'han reunit amb Pere Aragonès per als comptes del 2020?

- Els equips estan treballant. I és cert que aquesta vegada trobem una major predisposició per part del Govern per arribar a un punt de trobada. Vull ser molt responsable en la negociació dels pressupostos. Hem vist que la retransmissió en directe és la major garantia de negociacions que no prosperaran. Demanaria certa discreció sobre les converses, i n'anirem informant. Però sí que veiem el Govern més predisposat a la reforma fiscal que demanàvem, no només per redistribuir sinó per lluitar contra el canvi climàtic. Volem avançar en fiscalitat verda, i necessitem uns pressupostos que siguin socials, feministes i verds, sempre deixant clar que no voldrem mai uns pressupostos que consolidin retallades.

"Veiem el Govern més predisposat a la reforma fiscal que demanàvem, no només per redistribuir sinó per lluitar contra el canvi climàtic"

- Parlava de la reforma fiscal. Li va agradar l'ofertament que va fer el president Quim Torra al debat de política general

(<https://www.naciodigital.cat/noticia/187936/torra/obre/porta/reforma/fiscal/aprovar/pressupostos>) ?

- El president va parlar, bàsicament, de la reforma de l'IRPF. Nosaltres creiem que aquí hi ha terreny per avançar. I, si ho comparem amb altres territoris de l'Estat, com el País Valencià, veiem que hi ha marge de maniobra. Ara, el tram alt, s'aplica a aquelles persones que guanyen 175.000 euros; i nosaltres proposem que es baixi a les rendes de 120.000 euros. Ara bé, la veritable reforma fiscal ha d'anar per l'impost de successions i per la fiscalitat verda. No ens va semblar malament l'apunt que va fer el president, però tampoc va avançar gran cosa.

Albiach és la veu dels comuns al Parlament Foto: Josep M Montaner

- Ara citava alguna de les mesures que considera necessàries per poder donar suport als pressupostos. Digui-me'n tres més que consideri imprescindibles.

- La primera, el finançament de les escoles bressol. Des del 2012, la Generalitat no hi posa ni un sol euro. En segon terme, la carpeta de l'habitatge. No pot ser que hi hagi famílies desnonades que són a la mesa d'emergència i que ara mateix no tenen un sostre, perquè han de viure en un alberg. I, en tercer terme, parlaria del transport públic, de la rebaixa de les taxes universitàries o del finançament de la dependència.

- Els pressupostos de Barcelona poden ser moneda de canvi?

- Hem dit que mai seran una moneda de canvi.

- I no poden aplanar la negociació?

- No, no ho crec. Però estic convençuda que el Govern de la Generalitat serà responsable, buscant els suports, i oferint aquelles mesures que demanem, perquè les demana la societat. I també estic convençuda que l'Ajuntament de Barcelona presentarà uns comptes que l'oposició veurà que són de sentit comú i dignes. Com també hauria de passar amb els pressupostos generals de l'Estat, tot i que ara tenim un govern en funcions i una campanya electoral pel mig que fa que no se'n parli. I continuem tenint els pressupostos del senyor Montoro.

"Mentre el president es decideix a convocar o no aquestes eleccions, la nostra responsabilitat és

garantir que les classes treballadores no siguin les que més pateixen"

- I és compatible dir que es volen negociar els pressupostos i a la vegada afirmar que el Govern no té cap recorregut?

- Jo no puc convocar eleccions. Qui pot convocar eleccions és el president de la Generalitat, al qual nosaltres ja li vam demanar que se sotmetés a una qüestió de confiança i també que convoqués eleccions. Per tant, mentre el president es decideix a convocar o no aquestes eleccions, la nostra responsabilitat és garantir que, davant l'esperit de recessió que sembla que tenim instal·lat, les classes treballadores no siguin les que més pateixen.

- En el debat de política general va dir que no els feia por el desgast electoral (<https://www.naciodigital.cat/noticia/187961/comuns/fan/crida/al/catalanisme/respondre/marena/eficac/sentencia>) que els pugui produir el fet de negociar i aprovar els pressupostos amb el Govern.

- Nosaltres no hem vingut a tenir un, dos o tres escons més o menys, hem vingut a millorar la vida de la ciutadania. És la nostra obligació i la nostra generositat. Quan mires les enquestes, hi ha una dada que és rellevant: la desafecció ciutadana cap a la política però, sobretot, cap als polítics. I això passa perquè cadascú està atrinxerat en els seus posicionaments. I en un context d'una crisi que mai s'ha acabat de superar, de desigualtats, d'ascens de l'extrema dreta i de dretanització de les forces que no eren d'extrema dreta, amb missatges més *trumpistes*, no garantir que les classes treballadores no estaran blindades és un perill.

Jéssica Albiach Foto: Josep M Montaner

- Què els pots passar més factura electoral: que Ada Colau fos alcaldessa amb els vots de Manuel Valls o que els comuns donin suport a uns pressupostos a un Govern de la Generalitat que vostès mateixos diuen que té els dies comptats?

- Ja vam dir en el seu moment que la investidura a Barcelona es va produir d'una manera que no era la que més ens agradava, però teníem clar que el nostre projecte s'havia de consolidar. No va haver-hi ni una sola reunió amb el senyor Valls. Nosaltres vam intentar que les negociacions anessin d'una altra manera, no es va assolir i ara toca mirar cap al futur. I ho hem de fer amb la mà estesa a ERC, com ha comentat l'alcalde en diverses ocasions. Crec que en algun moment ens hauríem d'entendre, des de la responsabilitat i fent polítiques públiques d'esquerres.

- Li agradaria ser la candidata dels comuns en unes noves eleccions al Parlament?

- Sempre dic el mateix. Primer, no sabem quan seran. I, segon, no és una decisió meua. És una decisió que ha de prendre l'espai dels comuns.

- Això que diu són dues obvies.

- Però no es tracta de si jo vull o no vull. He demostrat que sempre que se m'ha demanat assumir una responsabilitat, ho he fet. Ara bé, quan arribi el moment haurem de tenir un diàleg com a espai i veure quin és el perfil més adient.

- Però ara mateix hi ha alguna dirigent dels comuns més ben situada que vostè per ser cap de cartell dels comuns a unes eleccions al Parlament?

- Tinc companys i companyes que han demostrat la seva vàlua al llarg de tot aquest procés de construcció col·lectiva de l'espai. No hem d'avançar escenaris. Quan arribi el moment sabrem trobar la persona i el perfil més adequat per a les eleccions catalanes.

"Ser candidata dels comuns? No es tracta de si jo vull o no [...] He demostrat que sempre que se m'ha demanat assumir una responsabilitat, ho he fet"

- Quan a Podem hi havia una pugna interna per decidir el líder del partit, abans de Vistalegre II, va donar suport a Íñigo Errejón en lloc de Pablo Iglesias. Ara que Errejón competeix electoralment amb Podem, què en pensa?

- Penso en Catalunya. Sense tenir la certesa de si l'Íñigo farà el pas de presentar-se a Catalunya, dic que aquí és una candidatura innecessària. El que vol representar Íñigo a Catalunya, ja ho representem nosaltres. Som l'espai de referència d'esquerra verda, així ho ha manifestat Equo; som l'espai de referència ecofeminista i hem anat teixint una confluència amb diverses forces i independents. El nostre moviment supera els partits dels quals va néixer. No entendria que es presentés a Catalunya. I, en el cas que ho fes, no és el nostre adversari. El nostre adversari és la dreta, l'extrema dreta, la precarietat, la crisi i les retallades.

Albiach, aquesta setmana al pati del Parlament Foto: Josep M Montaner

- Ha parlat darrerament amb Errejón?

- No, fa mesos que no hi parlo.

- Li hauria fet alguna recomanació si hi hagués parlat?

- La recomanació que li hauria fet és que resulta innecessari que es presenti a Catalunya i que hem de pensar, a mig termini, com refem totes les aliances. Hem d'anar cap a una reconfiguració de l'espai del canvi a escala estatal per fer front als nous reptes que venen.

- La batalla que lliuren Errejón i Iglesias és sobretot personal?

- El factor humà sempre existeix. Ara bé, quan Errejón plantegi el seu programa i quines són les seves aspiracions, podrem opinar amb més criteri.

"Errejón? Hem de pensar, a mig termini, com refem totes les aliances"

- Si Unides Podem no té un paper protagonista al govern espanyol o en la governabilitat d'Espanya després del 10-N, haurà d'afrontar una refundació?

- No hauria de ser en funció del resultat electoral del 10-N. Nosaltres vam néixer en un cicle polític molt concret, amb la gent molt indignada. Hem jugat un paper molt important en la història

d'aquest país. Vam ser els precursors de la moció de censura per fer fora Mariano Rajoy, el president del partit més corrupte d'Europa. Vam ajudar a lluitar contra el bipartidisme, que ara veiem que s'està intentant restaurar. Hem jugat un paper molt important en aquest cicle polític, però és evident que anem a un altre cicle. I, per tant, hem de pensar en els nous reptes i la manera d'afrontar-los. S'ha de caminar cap a una descentralització de l'espai i avançar en feminismes.

- Després del 10-N serem més a prop de la resolució del conflicte polític sobre la sobirania de Catalunya?

- Dependrà molt de quin és el resultat electoral. I tenim un paper clau. En funció de si som al govern i de si hi som en una situació de fortalesa, això serà la garantia que a Catalunya no se li vol arrabassar l'autogovern, que no s'aplica el 155 i que el diàleg va per davant. No es pot obviar que a Catalunya hi ha més de dos milions de persones que volen decidir el seu futur. En qualsevol cas, a Catalunya cal un gran acord nacional que ha de ser avalat per les urnes.

Jéssica Albiach Foto: Josep M Montaner

- Aquesta setmana Miquel Iceta va pronunciar una conferència (<https://www.naciodigital.cat/noticia/188399/iceta/assegura/sanchez/tindria/suport/total/absolut/psc/si/aplica/155>) en la qual deia que no es reunien les condicions per aplicar el 155 a Catalunya, però que el PSC oferiria un suport "total i absolut" al PSOE en el cas que calgués aplicar-lo. Què li sembla?

- El PSC, malauradament, està adoptant una posició subalterna davant de Pedro Sánchez. És una llàstima per a Catalunya. I és una llàstima pel que ha representat el PSC. A mi m'agradaria més veure un PSC que va en la línia de Maragall i no de Pedro Sánchez, un PSC que té una identitat pròpia, que defensa l'autogovern de Catalunya, que diu no al 155, que diu no a la llei de seguretat nacional, i que plantegi que el conflicte ha de passar pel diàleg i, sobretot, per la llibertat dels

presos i les preses polítiques. M'està faltant veure aquesta valentia, aquest coratge i aquesta veritat.

Al debat de política general vaig insistir que cal veritat en aquest país. La ciutadania ja no sap què pensen els polítics perquè, en funció de la cita electoral a la qual anem, diuen una cosa o diuen la contrària. I anem de contesa electoral en contesa electoral. Per tant, cada vegada estem rebent missatges més contradictoris, que l'única cosa que genera és desconfiança de la ciutadania cap als polítics. I això afebleix la nostra democràcia. A nosaltres no ens paguen per presentar querelles, ens paguen per arribar a acords i dialogar. Aquesta és l'obligació que tenim com a representants públics.

"A mi m'agradaria més veure un PSC que va en la línia de Maragall i no de Pedro Sánchez"

- A l'última entrevista que li vam fer a Jaume Asens a NacióDigital (<https://www.naciodigital.cat/noticia/187439/jaume/asens/no/hem/trobat/psc/cap/complicitat/estovar/psoe>), abans que es confirmés que hi hauria eleccions espanyoles el 10-N, ens admetia com els havia sorprès que el PSC no hagués ajudat a estovar el PSOE en la negociació amb Podem. El PSC l'ha decebut?

- Potser no ho explicaria en termes de decepció, perquè no és el meu partit.

- Però és el soci de govern dels comuns al govern de l'Ajuntament de Barcelona.

- Sí, però més enllà d'això, m'ha decebut com a catalanista progressista que soc. Ja s'ha demostrat que no tornaran els governs monocolors i que no hi haurà governs homogenis, amb escenaris de majories absolutes. Per tant, ens hem d'entendre les forces polítiques progressistes. I, a Catalunya, necessitem un govern catalanista, progressista i d'esquerres. I, en aquest sentit, estem trobant a faltar que cada vegada que Pedro Sánchez posa a Catalunya com a excusa o l'utilitza com a eina electoral per treure vots a la resta de l'Estat, imitant a la dreta o l'extrema dreta, el PSC no tingui una veu pròpia. És incompreensible, no només per a mi sinó per a bona part de la ciutadania progressista d'aquest país.